

овешталог принципа, концепције јединства власти, прелази се на принцип и концепцију поделе и равнотеже власти у духу Монтескијевог учења. У примени, разради овог принципа неке државе су се определиле за парламентарни систем (Бугарска, Мађарска, Чешка и Словачка) док се друге опредељују за систем у коме има значајних елемената председничког система (Румунија, Пољска, Русија). Утицај председничког система се види у решењу по коме се њихови председници бирају непосредно од грађана а поред тога јачање њиховог ауторитета је било и последица њихових све ширих и важнијих овлашћења. Уместо чисто репрезентативних функција, захваљујући демократском легитимитету, председник добија јака овлашћења и према парламенту и влади. Он је сада ефективни носилац извршне власти с правом распуштања парламента а смањује се и број његових аката за које је потребан премапотпис владе (надлежног министра) или се негде такво решење потпуно искључује као што је случај са Уставом републике Србије од 1990.

Ван поменутих процеса распада социјалистичких држава и уставности су остале неке земље ван Европе које су продужиле са старим социјалистичким уређењем и уставима. Истина, у тим социјалистичким државама се такође догађају одређене унутрашње економске промене, отварање према свету, либерализација тржишта и економско повезивање са земљама окружења, али се оне нису одрекле социјализма и његовог устава. Тако социјализам још опстаје у ДР Кореји, Вијетнаму, Куби и Кини која је у овом погледу карактеристична јер је у оквиру постојећег уређења доживела снажан економски просперитет и раст. Захваљујући одређеним правовременим економским реформама, Кина је превазишла објективна ограничења социјализма и спровела одређену демократизацију друштва које се, како је речено, није битно политички (и институционално) променило.

ДЕО ТРЕЋИ